

O istorioara despre Prosciutto

De George Kun

Expertii in "Stil de viata sanatoasa" ne invata ca mezelurile, mai ales cele cu continut excesiv de sodiu si nitrati, ne sunt daunatoare. De fapt, pare-se ca ne sint foarte, foarte daunatoare. Din pacate, ei au dreptate.

Realitatea vietii insa, pentru cei care doresc sa o traiasca si s-o savureze din plin este ca in regimul nostru zilnic, consumam o multime de alimente nu tocmai bune pentru sanatatea noastra. La drept vorbind, aceste "bunatati" nu ajung pe masa noastra intimplator, ci cu complicitatea si voia noastra.

Multi oameni educati, informati si inteligentzi, care vor sa traiasca o viata lunga si sanatoasa se intreaba ce-i de facut in aceasta situatie? Un raspuns posibil la aceasta dilema este de a face multe lucruri daunatoare "**cu moderatie**". Aceasta abordare ne permite adesea sa eliminam sentimentul de vinovatie, sa imblinzim privirile critice aspre ale criticilor nostri, creind un sentiment reconfortant, de echilibru.

In ceea ce priveste mai exact ce constituie "moderatie", asta e un subiect delicat si complex care poate cu usurinta sa altereze atmosfera pozitiva si voioasa a unei conversatii, asa ca de data asta, vom sari peste asta.

Acum citeva zile mi-a venit din senin o pofta de prosciutto, asa ca m-am dus la magazinul meu preferat italian din cartier "Grande Cheese" care ma amuza si din cauza numelui, traducindu-l

glumetz doar pentru mine "Mare Brinza" (chiar daca nu e intodeauna). Spre deosebire de ce sugereaza numele magazinului, se vind acolo si tot felul de alte bunatati, unele ne-brinzoase, inclusiv prosciutto de calitate.

M-am indreptat direct spre raionul de mezeluri, unde m-a intimpinat sefa de raion, o femeie maruntzica, mai in virsta, cu parul proaspat coafat si plin de piepteni mici decorativi si luciosi si cu ochelari demodatzi plasati pe virful nasului.

Am rugat-o sa-mi recomande marca ei preferata de prosciuto, la care mi-a raspuns cu un zimbet fin, tradand placerea ca opinia ei era solicitata de a i se solicita opinia.

A apucat o halca zdravana si a saltat-o de pe cirligul pe care atirna, dupa care a ridicat-o cu mindrie ca sa-mi arate partea de feliere. Arata intr-adevar foarte apetisanta si la culoare si la textura, si eram asa de aproape de sunca aia ca i-am simtit si mirosul placut. Singura problema era o insula mare si profunda de grasime exact in mijlocul halcii, care ar fi aparut in toate feliile.

Am intrebat-o pe femeie daca ar fi dispusa sa taie grasimea de pe prosciuto si ea mi-a raspuns prompt cu "nici o problema, domnule, cite felii doriti?" I-am raspuns ca cinci. Tocmai atunci aparuse din spatele magazinului un tinar macelar ucenic si sefa de raion i-a inminat imediat bucata de carne cu instructiunea sa preia servitul. A mai mormait ca sa taie excesul de grasime, dupa care s-a indepartat sa serveasca un alt client.

Ucenicul macelar parea sa fie bucuros ca isi va putea demonstra abilitatea si dexteritatea in ceea ce el considera ca va fi o sarcina mai complicata. A luat halca de sunca si a pus-o pe tejgheaua alaturata. Apoi, cu un cutit curbat si foarte ascutit, a inceput sa taie stratul de grasime exteriora, urmarind cu mare atentie si precizie conturul suncii, in asa fel incit sa elimine doar grasimea, fara sa taie din carne. In felul asta a reusit sa dezveleasca vreo cinci centimetri de carne. In faza urmatoare, a ridicat halca si a plasat-o vertical, cu fatza expusa pe platanul masinii electrice de feliere si a taiat cinci felii, asa cum am comandat.

Dupa ce a terminat, am holbat ochii la ceva cu totul neasteptat. Baiatul a luat prima felie taiata, a plasat-o pe o tava din plastic, si cu un cutit special scurt a inceput sa decupeze insula de grasime din mijlocul feliei. Pe cit eram de incintat de acest serviciu improbabil, pe atit eram de ingrijorat de represaliile iminente din partea sefei de raion legate de aceasta "crima impotriva profitului magazinului".

Nici nu mi-am terminat bine gindurile, cind sefa de raion a miroait ca ceva sinistru se petrecea in spatele ei, s-a dus spre ucenic, s-a uitat bine si a inceput sa urle isteric "Ce faci ba, ti-ai iesit complet din minti?"

Tinarul a raspuns cu o privire foarte jenata: "Pai, nu mi-ati spus sa tai grasimea?"

Judecind dupa tonul acestei "conversatii" mi-am dat seama ca lucrurile se precipitau inspre escaladarea abuzului verbal. Spontan, am intervenit cu o rugaminte riscanta, care speram sa

calmeze atmosfera, dar putea sa o si agraveze. I-am spus femeii: "Va rog sa-l lasati pe baiat sa faca ceea ce i-ati cerut".

Ea mi-a aruncat o privire ucigatoare si a continuat sa urle, de data asta la mine: "El pur si simplu NU poate face asta. Nu poate face asta!"

Eu i-am raspuns cu: "Desigur ca poate. E istetz si capabil, in plus, nu e prea dificil, si eu fac asta acasa deseori, fara probleme".

Ea a continuat: "Nu intelegeti, dom'le, ca el nu poate face chestia asta?"

"Dati-i o sansa doamna, si va garantez ca poate" am continuat eu.

Atunci am observat o crestere rapida si amenintatoare a spumei la gura femeii si mi-am dat seama ca e timpul sa schimb tactica de la a face pe prostul la prezentindu-ma ca victima a sarlataniei ei. Oricum nu parea ca femeia va face o distinctie intre permisiune si abilitatea de a face ceva, asa ca am intrebat-o direct:

"Dumneavoastra vreti sa-mi vindeti carne sau grasime?"

"Astea asa vin" mi-a raspuns ea. ????

"Intzeleg" am zis, si am adaugat: "Sint multi oameni care *asa vin*, dar nu stau asa. Mai liposuctie, mai dieta potrivita..."

Se pare ca femeia nu era de loc interesata sa ma lase sa fiu "glumetz", si aceasta remarca nu a fost inregistrata de loc. Ea a ramas cu gindurile fixate asupra "crimei" ucenicului si a continuat sa explice cum s-a comis "eroarea fatala"

"Baiatul e nou, si nu stie cum trebuie facute lucrurile corect" a spus ea cu un aer sfidator.

"*Nou* in sensul ca e in mod natural cinstit si n-a avut inca timp sa invete smecheriile profesiei in a decide care grasime e pe buzunarul clientului?" am mai adaugat.

In mod surprinzator, cei citiva clienti din spatele meu nu aratau inca semne de nerabdare si nici n-au luat vre-o pozitie, ci doar se amuzau si rideau. Sefa de raion a devenit insa si mai furioasa ca nimeni din clienti nu m-a pus la punct si a plecat ca o vijelie la departamentul de brinzeturi, rugind-o pe colega sa sa preia servitul clientilor de la mezeluri.

Doamna "Brinza" parea amabila si foarte linistita, si in mod clar a tras cu urechea la discutiile de la "Mezeluri" asa ca a scos de sub tejghea o sunca prosciutto splendida, aproape fara vinisoare de grasime in carne. In plus m-a intrebat daca vreau s-o gust, ceea ce am facut cu placere. S-a nimerit ca si gustul era excelent, ba chiar si mirosul de la bucatia din mina mea.

Am comandat imediat zece felii, am multumit frumos si dus am fost.

In general nu-mi place sa ramin cu un gust amar dupa nimic in afara de cafea, si nici nu-mi place sa las gust amar in gura nimanui, asa ca in drum spre parcare, imi derulam filmul acestui mic incident, si ca un exercitiu mintal, m-a gindit cum s-ar fi putut evita orice conflict.

In concluzie, am dat vina pe mine insumi, pentru ca fi trebuit sa intreb de la inceput pe vinzatoare care era prosciutto-ul **ei** preferat pentru mincatconsumat, NU pentru vindut.